LIBRIS | We know books

Sarah J. Maas

Regatul ghețurilor și al înstelării

O poveste din seria Regatul spinilor și al trandafirilor

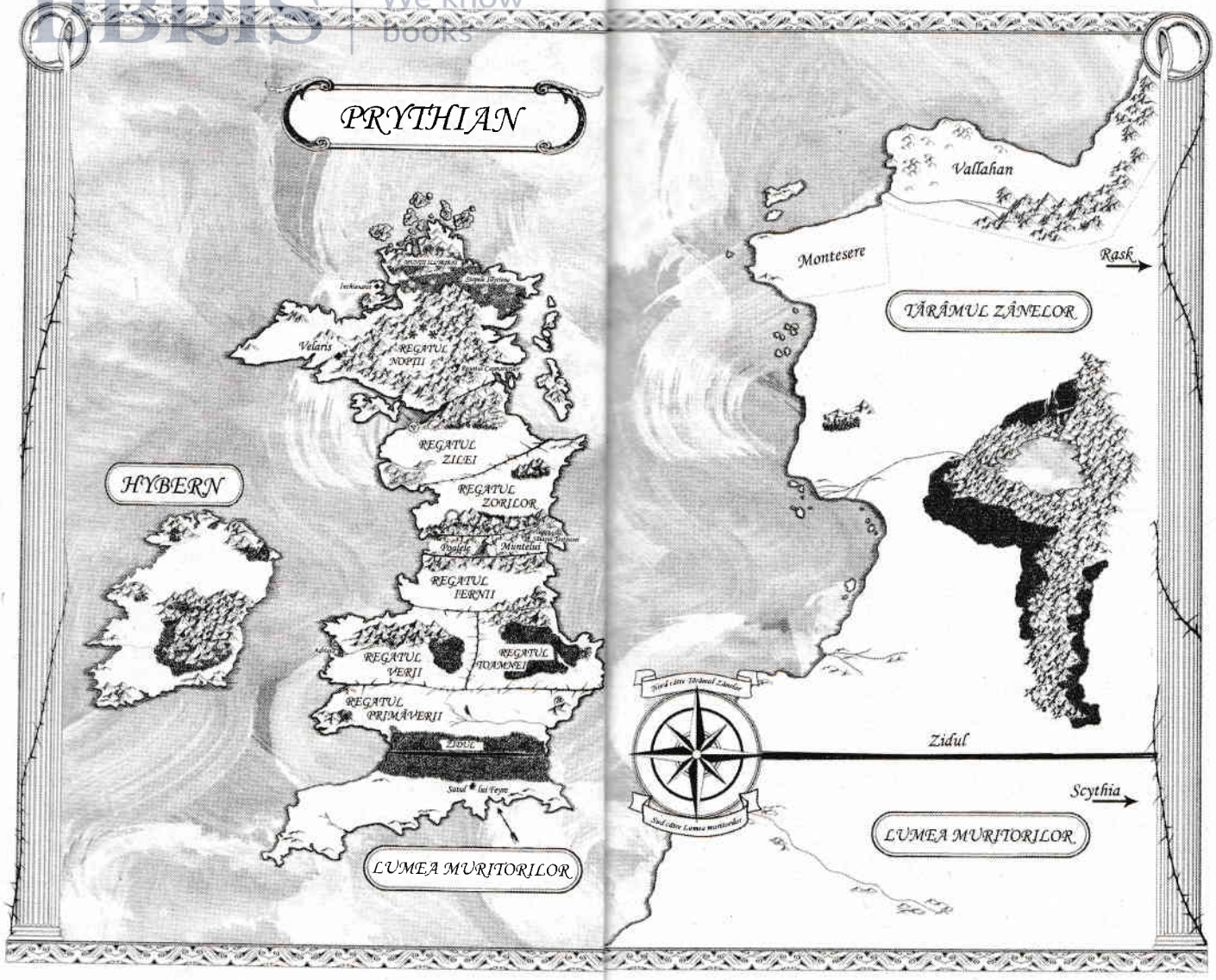
LIBRIS | We know books

CUPRINS

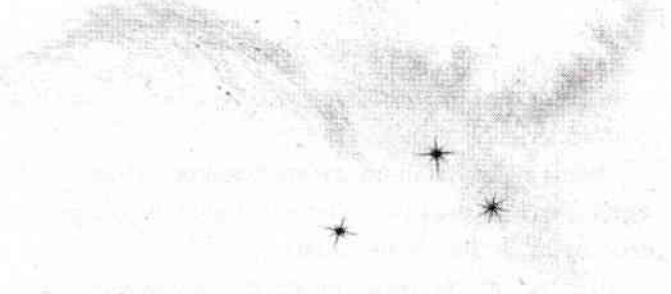
Capitolul 1 11
Capitolul 2 21
Capitolul 3 36
Capitolul 4 45
Capitolul 5 63
Capitolul 6 77
Capitolul 7 86
Capitolul 8 97
Capitolul 9 104
Capitolul 10 109
Capitolul 11 112
Capitolul 12 124
Capitolul 13 142
Capitolul 14 149
Capitolul 15 158
Capitolul 16 175
Capitolul 17 184
Capitolul 18 193
Capitolul 19 207
Capitolul 20 216
Capitolul 21 226
Capitolul 22 234
Capitolul 23 249
Capitolul 24 253
Capitolul 25 257
Capitolul 26 260
Capitolul 27 264
Capitolul 28 268
Mulțumiri 273

Teaser Regatul flăcărilor de argint 277

UBBIS | We know books

LIBRIS | We know books

CAPITOLUL 1

Feyre

Prima ninsoare a iernii se abătuse asupra Velarisului în urmă cu o oră.

Pământul înghețase în sfârșit săptămâna precedentă și, înainte să termin de mâncat pâinea prăjită și șunca de la micul dejun, însoțite de o ceașcă de ceai, o pulbere fină și albă acoperise caldarâmul spălăcit.

Habar n-aveam unde era Rhys. Nu era în pat când mă trezisem, partea lui de saltea răcindu-se deja. Nu era ceva neobișnuit de vreme ce, zilele astea, amândoi eram până peste poate de ocupați.

Stând la masa lungă din lemn de cireș din casa de la oraș, m-am încruntat la vârtejul de zăpadă de dincolo de vitralii.

Cândva, prima zăpadă mă îngrozise; cândva, trăisem cu spaima iernilor lungi și grele.

Însă cu aproape doi ani în urmă, o iarnă lungă și grea mă obligase să mă aventurez departe în pădure în acea zi. O iarnă lungă și grea mă adusese aproape de pragul disperării,

LIBRIS | We know books

conducându-mă, în cele din urmă, aici – la această viață, la această... fericire.

Zăpada cădea, fulgii imenși aterizând pe iarba uscată a micii peluze din fața casei, acoperind țepii și bolțile gardului decorativ de dincolo de aceasta.

Înăuntrul meu se agita o putere rece și scânteietoare ce sporea cu fiecare fulg care dansa în aer. Da, eram Marea Doamnă a Regatului Nopții, dar și binecuvântată cu darurile tuturor celorlalte regate. Acum, Iarna părea că voia să se joace.

În sfârșit destul de trează încât să fiu coerentă, am coborât scutul de diamant negru care îmi păzea mintea și am trimis un gând pe puntea dintre sufletul meu și al lui Rhys. „Unde ai fugit atât de devreme?"

Întrebarea mea s-a stins în întuneric – un semn sigur că Rhys nu era în apropierea Velarisului. Probabil nici măcar între granițele Regatului Nopții. Nici acesta nu era un lucru neobișnuit – în ultimele luni, vizitase aliații de război ca să întărească relațiile, să pună bazele negoțului și să le verifice intențiile de după căderea zidului. Când treburile mele îmi permiteau, îl însoțeam deseori.

Am terminat ce aveam în farfurie, am băut restul de ceai și m-am îndreptat spre bucătărie. Jocurile cu gheața și zăpada puteau să aștepte.

Nuala pregătea deja prânzul la masa de lucru, fără geamăna ei, Cerridwen, însă am alungat-o când a încercat să îmi ia vasele.

– Pot să le spăl eu, i-am spus în loc să o salut.

Ocupată cu gătitul unui fel de plăcintă cu carne, fantoma mi-a zâmbit cu recunoștință și m-a lăsat să le spăl. Nu vorbea prea mult, deși despre niciuna din gemene nu se

putea spune că era timidă. Cu siguranță nu când lucrau – spionau – pentru Rhys și Azriel.

– Tot mai ninge, am observat oarecum inutil, uitându-mă pe fereastra bucătăriei la grădina de dincolo cât am clătit farfuria, furculița și ceașca. Elain pregătise deja grădina pentru iarnă, acoperind tufele și straturile mai delicate cu pânză groasă de sac. Mă întreb dacă o să se oprească ninsoarea.

Nuala a întins bucata de aluat împletit peste plăcintă și a început să lipească marginile, mișcându-și rapid degetele fumurii.

– O să fie frumos să avem zăpadă la Solstițiu, a spus cu o voce vioaie și liniștită în același timp. Plină de șoapte și umbre. În unii ani, poate să fie destul de cald.

Avea dreptate. Solstițiul de Iarnă era peste o săptămână. Nu eram Mare Doamnă de prea mult timp și, prin urmare, nu știam care trebuia să fie rolul meu oficial. Dacă trebuia să rugăm o Mare Preoteasă să oficieze vreo ceremonie odioasă, așa cum făcuse Ianthe anul trecut...

Un an. Pe toți zeii, trecuse aproape un an de când Rhys renunțase la o înțelegere, disperat să mă ducă departe de otrava Regatului Primăverii, să mă salveze de propria-mi disperare. Dacă ar fi întârziat măcar un minut, Mama știa ce s-ar fi întâmplat și unde aș fi fost acum...

Fulgii roiau prin grădină, lipindu-se de fibrele maro ale pânzei de sac ce acoperea tufele.

Partenerul meu – care se străduise din răsputeri și atât de dezinteresat, fără să spere că aveam să fiu vreodată cu el.

Amândoi luptaserăm și sângeraserăm pentru acea iubire. Rhys murise pentru asta.

În visele și reveriile mele, încă mai trăiam momentul acela, încă mai vedeam cum îi arătase chipul, cum pieptul

LIBRIS

nu i se ridicase, și cum legătura dintre noi se sfâșiase. Însă, în piept, tot mai simțeam golul în care fusese legătura, unde fusese *el*. Chiar și acum, cu legătura dintre noi care curgea din nou ca un râu înstelat, ecoul dispariției sale zăbovea. Mă trezea din somn; mă întrerupea dintr-o conversație, din pictat sau când mâncam.

Rhys știa exact de ce erau nopți în care mă țineam mai strâns de el, de ce erau clipe când, în lumina strălucitoare a soarelui, îl luam de mână. Știa, pentru că *eu* știam de ce uneori privea în gol, de ce ocazional pur și simplu clipea la noi toți ca și când nu prea i-ar fi venit să creadă și își masa pieptul ca și cum ar fi vrut să-și aline o durere.

Munca ne ajutase pe amândoi, dându-ne o ocupație și obligându-ne să ne concentrăm; uneori, liniștea și zilele de odihnă în care toate gândurile mă prindeau, în sfârșit, în capcană mă îngrozeau – când eram singură și-mi aduceam aminte cum Rhys zăcea mort pe solul pietros, cum regele Hybernului îi rupea gâtul tatălui meu, iar toți acei illyrieni doborâți din văzduh cădeau pe pământ precum cenușa.

Probabil că, într-o zi, nici măcar munca n-ar mai fi fost de ajuns să-mi stăvilească amintirile.

Din fericire, ne rămânea destul de muncă pentru viitorul apropiat. Reconstruirea Velarisului după atacurile Hybernului era doar una dintre multele sarcini importante, căci și alte lucruri trebuiau făcute și în Velaris, și dincolo de acesta: în munții Illyrieni, în Orașul Cioplit, în imensitatea întregului Regat al Nopții, dar și în alte regate din Prythian. Și în noua lume care se ivea dincolo de toate.

Dar, pentru moment, cel mai important era Solstițiul, cea mai lungă noapte a anului. M-am întors de la fereastră spre Nuala, care se ocupa încă de marginile plăcintei.

– Este și aici o sărbătoare specială, nu? am întrebat cu nonșalanță. Nu doar Iarna și Ziua. Și Primăvara.

– O, da! spuse Nuala, aplecându-se peste masa de lucru ca să-și studieze plăcinta. Era o spioană pricepută – instruită chiar de Azriel – și o maestră în bucătărie. O îndrăgim! Este intimă, plăcută, minunată. Ne oferim cadouri, ascultăm muzică, mâncăm și uneori sărbătorim sub lumina stelelor...

Era cu totul altfel față de petrecerea la care fusesem obligată să particip cu un an în urmă: una grandioasă, dezlănțuită și care dura zile-n șir. Dar... cadourile.

Trebuia să le cumpăr cadouri tuturor. Nu eram nevoită, ci îmi *doream* să o fac întrucât prietenii mei – acum, familia mea – luptaseră, sângeraseră și aproape muriseră.

Mi-am alungat din minte imaginea în care Nesta se apleca peste Cassian care era rănit, amândoi pregătiți să moară împreună înfruntându-l pe regele Hybernului. În spatele lor era cadavrul tatălui meu.

Mi-am mișcat capul dintr-o parte în alta. Ne-ar fi prins bine să sărbătorim ceva. Era deja o raritate ca noi toți să ne adunăm mai mult de o oră sau două.

– Este și o perioadă de odihnă, a continuat Nuala. Și un moment în care să ne gândim la întuneric și la cum îi permite luminii să strălucească.

– Are loc vreo ceremonie?

Fantoma a ridicat din umeri.

– Da, dar nu merge niciunul dintre noi. Este mai mult pentru cei care vor să onoreze renașterea luminii și care, de obicei, își petrec toată noaptea în întuneric deplin. Ea a schițat un zâmbet. Nu e cine știe ce noutate pentru mine și sora mea. Sau pentru Marele Lord.

Dând din cap, am încercat să nu par prea ușurată că n-aveam să fiu târâtă la un templu preț de câteva ore.

Lăsând vasele curate la scurs pe micul raft din lemn de lângă chiuvetă, i-am urat lui Nuala „succes" cu masa de prânz și am urcat în camera mea de la etaj ca să mă îmbrac. Cerridwen pregătise deja hainele, dar geamăna Nualei tot nu și-a făcut apariția când am îmbrăcat puloverul gros de lână neagră, pantalonii negri mulați și cizmele căptușite cu lână, înainte să îmi împletesc părul la spate.

În urmă cu un an, fusesem forțată să port rochii și bijuterii fine și obligată să defilez în fața unei curți care se holbase la mine ca la o iapă de preț.

Aici... Am zâmbit uitându-mă la brățara din argint și safir de la mâna stângă, la inelul pe care-l câștigasem de la Țesătoarea din Pădure.

Zâmbetul mi-a pierit oarecum.

Puteam s-o văd și pe ea; să văd cum Stryga stătea înaintea regelui Hybernului, plină de sângele prăzii ei când el îi cuprinsese capul cu mâinile, îi rupsese gâtul și apoi o aruncase fiarelor lui.

Mi-am strâns pumnul, inspirând pe nas și expirând pe gură, până când strălucirea din membrele mele s-a estompat, iar pereții camerei au încetat să mă mai apese.

Până am reușit să observ amestecul de obiecte personale din camera lui Rhys – camera noastră. Nu era un dormitor mic, dar, în ultima vreme, începuse să mi se pară... neîncăpător. Biroul din palisandru de lângă un perete era plin cu hârtiile și registrele afacerilor noastre; acum, aveam bijuterii și haine și aici, și în vechiul meu dormitor. Și mai erau și armele.

Pumnale și săbii, tolbe și arcuri. Buzduganul greu și urât pe care Rhys îl lăsase cumva lângă birou, fără să observ, mă făcea să mă mir.

Nici măcar nu voiam să știu. Deși nu mă îndoiam că, într-un fel, avea legătură cu Cassian.

Bineînțeles, puteam să depozităm totul într-un spațiu dintre ținuturi, dar... M-am încruntat văzând cele două săbii illyriene ale mele, rezemate de dulapul înalt.

Dacă am fi rămas înzăpeziți, probabil aș fi profitat de ziua aceea ca să organizez lucrurile, să găsesc loc pentru toate... mai ales pentru buzduganul acela.

Ar fi fost o provocare, de vreme ce Elain încă ocupa un dormitor de pe hol. Nesta își alesese o casă în cealaltă parte a orașului, una la care am ales să nu mă gândesc prea mult timp. Lucien se mutase într-un apartament elegant de lângă râu la o zi după ce revenise de pe câmpul de luptă. Și din Regatul Primăverii.

Nu îl întrebasem pe Lucien nimic de vizita... făcută lui Tamlin.

Nici Lucien nu explicase de ce avea un ochi vânăt și buza crăpată, ci doar ne întrebase pe mine și pe Rhys dacă știam un loc în care să stea în Velaris, de vreme ce nu voia să ne stânjenească și mai mult rămânând în casa de la oraș și nu-și dorea să fie izolat în Casa Vântului.

Nu spusese nimic de Elain sau de apropierea de ea. Elain nu îi ceruse să rămână sau să plece și nu lăsase să se înțeleagă dacă îi păsa ori nu de vânătăile de pe fața lui.

Dar Lucien rămăsese și găsise cu ce să-și umple timpul, deseori plecând preț de câteva zile sau săptămâni în șir.

Și totuși, chiar dacă Lucien și Nesta stăteau în propriile apartamente, casa din oraș era cam mică zilele acelea. Chiar

LIBRIS We know books

și mai mică dacă Mor, Cassian și Azriel rămâneau peste noapte. Casa Vântului era prea mare, prea oficială și prea departe de oraș. Drăguță pentru o noapte sau două, dar... îmi plăcea casa asta.

Era căminul meu. Primul cămin adevărat.

Și ar fi fost frumos să sărbătoresc Solstițiul aici. Cu ei toți, chiar dacă ne-am fi înghesuit.

M-am încruntat la grămada de hârtii pe care trebuia să le ordonez: scrisori din partea altor curți, a preoteselor aflate în căutarea unor funcții și de la regatele umane și ale spiridușilor. Trecuseră deja câteva săptămâni de când le amânam și în dimineața asta le pusesem în sfârșit deoparte ca să le citesc.

Marea Doamnă a Regatului Nopții, Apărătoarea Curcubeului și a... Biroului.

Am pufnit, aruncându-mi cosița peste umăr. Poate că, de Solstițiu, aveam să-mi angajez o secretară personală, drept cadou – pe cineva care să citească lucrurile acelea și să le răspundă, să aleagă ce era important și ce putea fi ignorat. Pentru un pic de timp în plus pentru mine, pentru Rhys...

Trebuia să mă uit la bugetul regatului, pe care Rhys nu se sinchisise niciodată să îl respecte, și să văd ce putea fi modificat ca să fac așa ceva să fie posibil. Pentru el și pentru mine.

Știam că vistieria noastră era imensă, că ne puteam permite cu ușurință asta fără să ne știrbim câtuși de puțin averea, dar nu mă deranja să lucrez. De fapt, îmi plăcea munca. Țineam la teritoriul și la poporul acesta la fel de mult ca la partenerul meu. Până cu o zi în urmă, îmi petrecusem aproape toate orele din zi ajutându-i; până mi se spusese politicos și cu grație „du-te acasă și bucură-te de sărbătoare".

După război, oamenii din Velaris acceptaseră provocarea de a-și reconstrui orașul și de a-și ajuta semenii. Mai multe societăți se înființaseră ca să sprijine orașul înainte ca măcar să-mi dau seama cum aș fi putut să-i ajut. Așadar, mă oferisem voluntară pentru câteva dintre acestea, sarcinile variind de la găsirea unor case pentru cei strămutați din cauza prăpădului, vizitarea familiilor afectate în timpul războiului și ajutorarea celor fără adăpost sau bunuri, pregătindu-i pentru iarnă cu haine noi și provizii.

Toate treburile erau importante; toate erau bune și satisfăcătoare. Și totuși... mai era ceva. Puteam face *mai multe* ca să ajut. Personal. Doar că nu îmi dădusem încă seama ce anume.

Nu eram singura nerăbdătoare să îi ajut pe cei care pierduseră atât de multe. Cu prilejul sărbătorii, voluntarii nou sosiți aglomeraseră sala publică de pe lângă Palatul Aței și Bijuteriilor unde își aveau sediul multe societăți. „Ajutorul tău a fost decisiv, Lady", îmi spusese o intendentă filantroapă cu o zi în urmă. „Ai venit aici aproape zilnic și te-ai epuizat muncind. Ia-ți liber săptămâna asta! O meriți. Sărbătorește cu partenerul tău."

Încercasem să mă împotrivesc, insistând că erau încă multe haine de împărțit, mai multe lemne de foc de distribuit, dar spiridușul pur și simplu gesticulase către voluntarii din jurul nostru, care umpleau până la refuz sala publică. „Avem mai multe ajutoare decât ne-am așteptat."

La a doua încercare de a obiecta, mă dăduse afară pe ușa de la intrare și o închisese în urma mea.

Înțelesesem ideea. De la toate organizațiile pe la care trecusem în după-amiaza zilei de ieri auzisem aceeași replică: „Du-te acasă și bucură-te de sărbătoare!"

LIBRIS We know books

Așa făcusem. Cel puțin, prima parte, cu plecatul acasă. Cât despre a mă *bucura* de sărbătoare...

Răspunsul lui Rhys la întrebarea pe care i-o adresasem mai devreme, dorindu-mi să aflu unde era, a licărit în cele din urmă prin legătura dintre noi, purtată de un vuiet întunecat și sclipitor de putere. „Sunt în tabăra lui Devlon."

„Ți-a luat atât de mult să răspunzi?" Da, Munții Illyrieni erau la mare distanță, dar nu ar trebuit să-i ia minute în șir ca să îmi răspundă.

El a râs. „Cassian tot sporovăia. Nici măcar nu s-a oprit să respire."

„Bietul meu copilaș illyrian. Chiar te chinuim, nu-i așa?"

Veselia lui Rhys s-a unduit spre mine, mângâind cea mai lăuntrică parte din mine cu mâini învăluite în întuneric. Dar s-a oprit, dispărând la fel de repede cum apăruse. „Cassian discută cu Devlon. Vorbim mai târziu!" Atingându-mi ușor simțurile, el a dispărut.

Urma să primesc în curând un raport complet privind situația, dar, pentru moment...

Am zâmbit fulgilor care dansau dincolo de ferestre.

CAPITOLUL 2

Rhysand

Era abia nouă dimineața, iar Cassian își ieșise deja din pepeni.

Soarele străveziu de iarnă încerca și nu reușea să treacă de norii care se iveau deasupra Munților Illyrieni, iar vântul vuia peste vârfurile gri. Zăpada măsura deja câțiva centimetri în tabăra agitată, o imagine a ceea ce avea să se întâmple curând în Velaris.

Ningea când plecasem la răsărit – poate că, la întoarcere, aș fi găsit deja un strat gros acoperind pământul. Nu avusesem șansa să o întreb pe Feyre despre asta în timpul scurtei conversații purtate prin legătură în urmă cu câteva minute, dar poate m-ar fi însoțit la plimbare prin zăpadă, poate m-ar fi lăsat să îi arăt cum licărea Orașul Înstelat sub omătul proaspăt.

Într-adevăr, partenera mea și orașul păreau într-o altă lume, departe de agitația din tabăra Windhaven, culcușit într-o trecătoare montană lată, la mare altitudine. Nici